עד שיבלע בבשרה יכול נגע במקצת חתיכה יהא כולו פסול ת"ל [1] יגע הנוגע פסול הא כיצד [א] חותך את מקום שבלע [1] בבשרה ולא בגידין ולא בעצמות ולא בקרנים ולא בטלפים [1] ביקדש [א] להיות כמוה הא כיצד אם פסולה היא תפסל [ואם] כשרה היא תאכל כחמור שבה א] אמאי וניתי עשה ולידחי את לא תעשה אמר רבא אין עשה דוחה את לא תעשה שבמקדש שנאמר ב] [ג] [2] ועצם לא תשברו בו ר"ש בן מנסיא אומר אחד עצם שיש בו מוח ואחד עצם שאין בו מוח אמאי ניתי עשה ולידחי את לא תעשה אלא ג] אין עשה דוחה לא תעשה שבמקדש רב אשי אמר יקדש עשה הוא ד] [ג] ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה אשכחן חטאת דמתקדש ה] בבלוע שאר קדשים מנלן [ד] אמר שמואל משום ר"א [ג] [3] זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים [לעולה] כי עולה מה עולה טעונה כלי אף כל טעונה כלי מאי כלי אילימא ו] מזרק בשלמי ציבור נמי כתיב בהו [4] ויקח משה חצי הדם וישם באגנות [ה] אלא [ו] [ד] דסכין ז] ועולה גופה מנלן דכתיב [5] וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת והתם עולה הוא דכתיב [6] ויעלהו לעולה תחת בנו מנחה מה מנחה אינה נאכלת אלא לזכרי כהונה אף כל אינם נאכלין אלא לזכרי כהונה ח] מאי היא אי חטאת ואשם בהדיא כתיב בהו [7,8] כל זכר בכהנים ט] יאכלנו ואי שלמי ציבור מריבוייא דקרא אתי [9] בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר יאכל אותו [ז] [ה] לימד על שלמי ציבור שאינן נאכלין אלא לזכרי כהונה תנאי היא

עד שיבלע. כגון המהתך שומן חטאת וסך ממנו ללי של שלמים ונבלע בו ומכאן אנו למידים (פסחים מה.) היתר מצטרף לאיסור בקדשים ואין ללמוד מכאן טעם כעיקר שאין זה טעם אלא ממש: **תאכל כחמור שבה.** שהרי יש בה עכשיו שני מינין וכחומר שבשניהם תיאכל: **אמאי.** תיפסל משום האי פורתא: **ניתי עשה.** דואכלו אותם [שמות כט] דכשירה: **ולידחי לא תעשה.** דלא תאכל דפסולה ואע"ג י] דאיכא לא תעשה באכילת פסולין כדאמרינן בפסחים בכל שעה (דף כד.) כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו: **ניתי עשה ולידחי.** ניתי עשה דאכילת מוח דכתיב [שמות יב] ואכלו את הבשר בלילה הזה: **זאת התורה.** הוקשו כולן זה לזה ללמוד זה על זה יא] לכך הוקשו כולן לעולה דמה עולה טעונה כו': **אי נימא מזרק.** לקבלת דם ויליף מעולת סיני דכתיב [שמות כד] וישלח את נערי בני ישראל וכתיב יב] עולה התם: **וישם באגנות.** וכיון דהדור איתקוש כולהו לשלמים דכתיב ביה בהאי קרא וילפינן מיניה לקמן בשמעתין (דף נח.) מה

ח) **ניתי עשה ולידחי את לא תעשה.** לאו אתאכל כחמור שבה פריך שתיאכל בלילה ולמחר כשלמים דהאידנא דה"ל נותר ואין עשה דוחה את ל"ת שיש בו כרת (יבמות ח.) אלא אאם פסולה היא תיפסל קאי דניתי עשה דאכילת קדשים ולידחי לאו דכל שבקדשים פסול בא הכתוב ליתן ל"ת על אכילתו [דקאי] (אי) נמי אשאר פסולין דליכא כרת כגון דנשחטה בלילה ולן דמה וחוץ למקומו (וחוץ לזמנו) וא"ת ומאי קושיא דלמא גזירת הכתוב הוא דאמר קרא יקדש להיות כמוה ויש לומר דקרא איכא לאוקומי בכשרה שתיאכל ט) כחומר שבה יג] עד הלילה ומיהו קשה דכי הוי לילה ניתי יד] עשה ונדחה ונראה דקרא איכא לאוקומי בבישול קדשים וחולין כי מתני' ועוד טו] דאם איתא דהכא לא דחי מאי חזית דילפת מכלאים בציצית דעשה דוחה את לא תעשה אדרבה נילף מהכא דלא דחי: **ואחד עצם שאין בו מוח ואמאי ניתי עשה כו'.** טז] בסוף כילד צולין (פסחים פה.) דריש מדכתיב ועצם לא ישברו יז] בו בפסח שני שאין ת"ל שהרי כבר נאמר ככל חוקת הפסח יעשו אותו יח] אבל אי לאו קרא דפסח שני ה"א ואכלו את הבשר בלילה הזה בבשר שבתוך העצם ומה אני מקיים ועצם לא תשברו בו בעצם שאין בו מוח אבל עצם שיש בו מוח שובר ואוכל דיבא עשה וידחה לא תעשה והא יט] דפריך הכא ואמאי ניתי עשה כו' הכי פריך כלומר מהכא נגמר דאין עשה דוחה לא תעשה בעלמא כי הכא אלא ודאי במקדש שאני כ] וה"ל דהכי פריך ניתי עשה כו' כמו בחולין ונוקי קרא דיקדש אם כשרה תיאכל כחומר שבה דשייך בה כרת אם היא נותר וקמ"ל דהיתר מצטרף לאיסור כדאיתא פרק אלו עוברין (שם מה.) ובפרק ג' מינין (נזיר לז:) ולא נוקים קרא לאם פסולה תיפסל דליכא אלא לאו ומשני גלי קרא גבי קדשים בעצם שיש בו מוח דלא דחי ולכך נילף קדשים מקדשים ולא נילף קדשים מחולין ברו"ך. וא"ת שאני הכא משום דאפשר לקיים שניהם דמנח גומרתא עילוייה וטקיל ליה מוח וי"ל דרבא הכא לטעמיה דמפרש בסוף כילד צולין (פסחים פד:) גבי אין נימנין על מוח שבקולית דלא אפשר בגומרתא משום פסידא דקדשים א"כ לא מקיים עשה דואכלו את הבשר בלילה הזה דא"א שלא ישרוף הגומרתא מעט מן המוח שבפנים ואפי' אביי שמפרש התם משום פקע לאו משום דס"ל דגומרתא אפשר בלא שריפת מוח אלא קסבר דמשום הפסד קדשים מועט כזה לא חיישינן מיהא כא] אכתי קשה היכי כב] אתי האי עשה ודחי לא תעשה הא בעידנא דמתעקר לאו דשבירת עצם לא מיקיים עשה דאכילה י כג]: **והתם עולה הוא כדכתיב ויעלהו לעולה תחת בנו.** תימה דהאי קרא דרשי' ליה לענין חולין בפ"ק דחולין (דף טז.) דאמרינן מנין לשחיטה שהיא בתלוש שנאמר ויקח את המאכלת ואומר ר"ת דגמרינן נמי חולין מדכתיב לשחוט את בנו ולא כתיב לשחוט את העולה אבל כלי לא שייך למילף בחולין אלא בקדשים כשאר עבודות דבעו כלי שרת ומדכתיב ויקח דמשמע דבר תלוש ולא כתיב סכין כד] דרשינן תלוש בחולין וכלי בקדשים מדהזכיר מאכלת דהוה מצי למכתב ויקח המחתך ואע"ג דהתם בחולין (ג"ז שם) דחי רבי חייא זריזותיה דאברהם קמ"ל הכא לא שייך לדחויי הכי דלענין מה שהביא דבר תלוש ולא סמך על מה שימצא נוך וקנה מחובר שייך למימר דכתב כה] קרא לאשמועינן זריזותיה אבל לענין מאכלת שהזכיר למה לי למכתב אי לאו לאשמועינן דעולה טעונה כלי: **מה מנחה אינה נאכלת אלא לזכרי כהונה.** ופריך בחטאת ואשם נמי כתיב כל זכר אלא לשלמי ציבור פירש בקונטרס הא דלא ילפינן זכרי כהונה מחטאת ואשם כדילפינן ממנחה משום דכתיב בתרוייהו גבי אכילת זכרים הוא קדש קדשים הוא דמשמע מיעוט הוא ולא אחר וקשה דבפרק איזהו מקומן (לעיל דף נה.) איכא תנא דיליף מהיקישא לחטאת מקרא דכתיב ועשיתם שעיר עזים [אחד] לחטאת ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים מה חטאת לזכרי כהונה אף שלמי ציבור לזכרי כהונה הא כו] לא קשיא מידי דההיא היקישא לא איצטריך למילתא אחריתי ועוד נראה לפרש דהיינו טעמא הכא דהיקישא דחטאת ואשם איכא לאוקומי למילתא אחריתי כדמפרש הכא לא מוקמינן לה לאכילת זכרים דכיון כז] דאינו שוה בכל הנהו דכתיבי בקרא אבל כח] מנחה על כרחין להכי אתיא דלא משכחת למילתא אחריתי: **אף** כט] **שלמי ציבור אין נאכלין אלא לזכרי כהונה.** ושלמים דהאי קרא בכבשי עצרת קאי דקדש קדשים נינהו כל הכתובין במקרא זה ל] ונראה דעל כרחין איירי נמי בשלמי נדבה דהא בפ"ק (לעיל דף ה:) נפקא לן מהאי קרא שלא לשמו ועוד דכולהו קרבנות דטעונין כלי מהכא נפקא לן: **בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר יאכל אותו וגו' לימד על זבחי שלמי ציבור כו'.** האי קרא בפרשת קרח כתיב ואף על גב דזבחי שלמי ציבור לא כתיב התם כיון דכתיב בהאי קרא קדש יהיה לך וגבי כבשי עצרת כתיב בפרשת אמור אל הכהנים קודש יהיו לה' לכהן מסתברא דבדידהו מיירי וכן פירש בקונטרס ועוד לא] ילפינן משום דאיקרו קדש קדשים כדילפינן לעיל בפרק איזהו מקומן (דף נה.) ובפרק שני דערכין (דף יא:) מדכתיב על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם מה עולה קדשי קדשים אף זבחי שלמי ציבור קדשי קדשים:

כח] אבל היקשא דמנחה כצ"ל (צ"ק): כט] אף כל אין כצ"ל והשאר נמחק (ש"מ): ל] בש"מ נוסף כך פירש בקונטרס. ועי' בש"נ דף נח ע"א אות ד: לא] ועוד יש לפרש משום דאיקרו כו' כצ"ל (ש"מ):

עין משפט נר מצוה

סד א מיי' פ"ח מהל' מעה"ק הלכה יז:
סה ב מיי' שם הלכה טו:
סו ג מיי' שם הלכה טז:
סז ד מיי' פ"ד שם הלכה ז:
סח ה מיי' פ"י שם הלכה ג:

תורה אור השלם

1. כֹּל אֲשֶׁר יִגַּע בִּבְשָׂרָהּ יִקְדָּשׁ וַאֲשֶׁר יִזֶּה מִדָּמָהּ עַל הַבֶּגֶד אֲשֶׁר יִזֶּה עָלֶיהָ תְּכַבֵּס בְּמָקוֹם קָדֹשׁ: ויקרא ו, כ
2. בְּבַיִת אֶחָד יֵאָכֵל לֹא תוֹצִיא מִן הַבַּיִת מִן הַבָּשָׂר חוּצָה וְעֶצֶם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוֹ: שמות יב, מו
3. זֹאת הַתּוֹרָה לָעֹלָה לַמִּנְחָה וְלַחַטָּאת וְלָאָשָׁם וְלַמִּלּוּאִים וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים: ויקרא ז, לז
4. וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי הַדָּם וַיָּשֶׂם בָּאַגָּנֹת וַחֲצִי הַדָּם זָרַק עַל הַמִּזְבֵּחַ: שמות כד, ו
5. וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת יָדוֹ וַיִּקַּח אֶת הַמַּאֲכֶלֶת לִשְׁחֹט אֶת בְּנוֹ: בראשית כב, י
6. וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה אַיִל אַחַר נֶאֱחַז בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת הָאַיִל וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת בְּנוֹ: בראשית כב, יג
7. כָּל זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֹאכְלֶנּוּ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ יֵאָכֵל קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא: ויקרא ז, ו
8. כָּל זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֹאכַל אֹתָהּ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא: ויקרא ו, כב
9. בְּקֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים תֹּאכְלֶנּוּ כָּל זָכָר יֹאכַל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָּךְ: במדבר יח, י

מוסף רש"י

עד שיבלע בבשרה. כגון שהיו שתי חתיכות אחת שלמים ואחת של בשר חטאת ונפל מן החטאת על השלמים ונבלע בה, יאכל כחומר שבה ליום ולילה כחטאת (מנחות פג.): **להיות כמוה.** הנוגע בה ובלע ממנה (חולין צט.): **אם פסולה היא.** שאם פסולה היתה החטאת, כגון פיגול או פסול אחר: **תפסל.** אף זו שבלעה ממנה (פסחים מה.) **ואם כשרה היא.** החטאת, מהניא לבולעת הימנה לאסור באכילה אלא כחמור שבה, כחומר החטאת שנבלע בה, לפנים מן הקלעים ולזכרי כהונה וליום ולילה אחד (שם). ומהכא גמרינן לכל איסורי קדשים דלא בטילי לגמרי (חולין שם) **תאכל.** הבולעת: **כחמור שבה.** שהרי יש בה ב' מינין אחד חמור ואחד קל וכולה הולכת אחר החמור (פסחים שם) **זאת התורה וגו'.** כוליה קרא יתירא הוא דהא בכל חד באפי נפשיה כתיב זאת תורת העולה, זאת תורת החטאת כו', אלא לדרשה הוא דאתא: **מאי כלי.** על איזה כלי הוא מלמד: **אילימא מזרק.** כדכתיב (שמות כד) וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות וכתיב בההוא קרא וישם באגנות, אלמא עולה טעונה מזרק ואתא האי זאת התורה לאקושי שאר קרבנות לעולה שיטענו מזרק: **וישם באגנות.** דהתם שלמים נמי הוי דכתיב ויזבחו זבחים שלמים: **מה מנחה אינה נאכלת אלא לזכרי כהונה.** דכתיב (ויקרא ו) כל זכר בבני אהרן יאכלנה: **מאי היא.** על איזה מן הקרבנות מלמד שיהא נאכלין לכהנים (מנחות פב: מכת"י) **ואי שלמי ציבור.** כבשי עצרת: **כל זכר יאכל אותו.** לעיל מיניה כתיב זה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש וגו' וכתיב בתריה בקדש הקדשים תאכלנו, דלא צריך, דהא בכל הנך דכתיב בקרא דלעיל מיניה בכוליה כתיב זכרים, בנו את אהרן, ריבויא הוא ללמד על כבשי העצרת, דהתם נמי נקראו קדשים, דכתיב קדש יהיו לה' לכהן (שם פג.):

שיטה מקובצת

רש"י ד"ה עד שיבלע כו' ואין ללמוד מכאן כו'. עיין ברש"י בחולין דף צט [ע"א ד"ה ואם כשרה]: תוד"ה ניתי כו' דקרא **איכא** לאוקמי בכשרה שתיאכל בחמור שבה. עיין בתוס' חולין דף צט [ע"א ד"ה תאכל]:

מסורת הש"ס

א) פסחים מה. נזיר לז: חולין לט., ב) פסחים פה. ע"ש, ג) ע' שבת כה. קלג. פסחים פד. ר"ה לב ביצה ח יבמות ה. כ. סא. סנהדרין יט. חולין קמא. וע"ע ירוש' ביצה פ"א ה"ג, נדרים ספ"ג, ד) מנחות פג: ע' ת"כ צו פי"ח ה"ז-ח, ה) פי' רש"י דמכאן ואילך, נדפס בדף צח., ו) [ע' פרש"י לקמן נח. ד"ה אלא סכין], ז) ת"כ שם פרש' ד ה"י, ח) [ועי' קרבן אהרן פר' ג יד ע"א בהבנת דיבור זה], ט) עי' תו' חולין צט. ד"ה תאכל, י) [וע' בפסקי תו' סעיף סט ישוב ע"ז וע' במל"מ פ"י מהל' ק"פ ה"א].

שינויי נוסחאות

א] גי' ר"ח שבהן. עיין בליקוטים: ב] צ"ל דתניא (*ש"מ): ג] אלא ש"מ אין (*ש"מ): ד] הוא הו"ל עשה ולא תעשה ואין עשה כו' (*ש"מ): ה] צ"ל דמקדשת (*ש"מ): ו] ברש"י גורס אי נימא. ולא ולא אתת היא (מנחת יהודה): ז] צ"ל סכין (כתה"י וד"ו): ח] בכי"צ הגירסא כהונה אף כל לאתויי מאי אי לאתויי חטאת וכו': ט] בכהנים יאכל אותה כל זכר בכהנים יאכלנו כצ"ל (יעב"ץ): י] תיבת ואע"ג נמחקת (צ"ק). ובס"י מתיבת ואע"ג עד פסולין ליתא (ב"ש): יא] כאן הס"ד ומה"ד לעולה. לכך כו' (כתה"י וש"מ): יב] נוס' שמכ"י וכ"ש וכתיב התם וישם באגנות. והס"ד ומה"ד בשלמי ציבור כו'. וכיון דהדור כו': יג] נ"א שבהן כגי' ר"ח בפסחים וחולין וקאי אחטאת של [היום ושלמים של] אמש (גליון פ"מ וח"נ). ועי' בליקוטים: יד] גי' בס"ז לא ניתי. וכוונתם להקשות דלכשרים א"ל לגזה"כ דיקדש דאי הוי לילה אז הוי נותר ותו לא דחי ליה העשה (ח"נ). ועי' צ"ק ופ"מ דמפרשים עפ"י הגיר' שלפנינו. וע"ע בח"נ: טו] ועוד נ"ל דהכי פריך דאם כצ"ל (צ"ק): טז] גירסת צ"ק תימה בסוף וכו'. וכן בהמשך הדיבור מיסב הצ"ק משמעות דבריהם על דרך קושיא. ומשום דלהלן מסיימים התוס' בתירוץ. אולם לשאר מפרשים שהבאנו להלן אות כ' אתי דברי התוס' כאן בפשיטות בלי שום הגהה דמפרשי מילתיה דר"ש בן מנסיא: יז] בש"מ וב"ש וכי"ג הגיהו תשברו. וזה צ"ע דבפסח שני ישברו כתיב: יח] גי' צ"ק אותו דמשמע אבל כו' וע' אות טז: יט] גי' צ"ק והשתא הא דפריך כו'. וע' אות טז: כ] גי' צ"ק שאני לפ"ז ועצם לא תשברו בו בפסח שני למה לי ונ"ל כו'. וע' לעיל אות טז. נ"א מתיבת ונ"ל עד ברוך, שייך לדיבור הקודם בסופו (ח"נ גליון). וע"ע פ"מ וטוה"ק דמפ' גי' שלפנינו: כא] ומיהו (ש"מ): כב] היכי ס"ד דאתי (צ"ק): כג] בפסקי התוס' כתוב, אם אי אפשר לקיים עשה בענין אחר, לא בעינן בעידנא דקא מיעקר לאו מקיים לעשה. ומתירוץ התוס' הוא והסופרים השמיטו התירוץ מן הספרים (טורי אבן ריש חגיגה ועש"ב): כד] צ"ל ויכין (ש"מ). וכ"ה בתוס' חולין שם: כה] דכתביה (ש"מ): כו] גי' צ"ק ונ"ל לפרש דהא ל"ק מידי דהיינו טעמא הכא דלא ילפינן מהיקשא דחטאת ואשם דאיכא לאוקמי כו'. וכעי"ז בש"מ: כז] צ"ל כיון (ש"מ):

ליקוטים

תאכל כחמור שבה. רבינו חננאל גרס כחומר שבהן, ומיירי בחטאת ושלמים, ואם נבלע החטאת בשלמים שנשחט אתמול נאכל כחומר השלמים ואינו נאכל בלילה, ואם נבלע החטאת בשלמים שנשחט היום נאכל כחומר החטאת ואינו נאכל למחר. ולשון הברייתא קשה דאמר עד שיבלע בבשרה משמע דאיירי בהיתר שנבלע באיסור והדר קאמר יקדש להיות כמוה משמע שהאיסור נבלע בהיתר (תוס' פסחים דף מה ע"א): רב אשי אמר יקדש עשה הוא ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה. בהך סברא אי התחלת המצוה דוחה ל"ת והוי בעידנא או לא הוי בעידנא אשר חלקו בסברא זאת הרנב"ר ומהר"י הלוי כמו שהובא בנ"י הנ"ל, נלע"ד שהיא פלוגתא דאמוראי, ורבא ורב אשי מחולקים בהך סברא כאשר אבאר בס"ד. דהנה במס' זבחים דף צ"ז ע"ב דתניא בברייתא יקדש להיות כמוה שאם פסולה תיפסל פריך הגמרא וניתי עשה וידחה ל"ת אמר רבא אין עשה דוחה ל"ת שבמקדש שנאמר ועצם לא תשברו בו ר"ש בן מנסיא אומר אחד עצם שיש בו מוח ואחד עצם שאין בו מוח אמאי וניתי עשה וידחה ל"ת, אלא אין עשה דוחה ל"ת שבמקדש, רב אשי אמר יקדש עשה הוא ואין עשה דוחה ל"ת ועשה. ורבים עמדו בסוגיא זו מאי אהני רב אשי בתירוצו דאין עשה דוחה ל"ת ועשה הא תינח בהך דיקדש שהוא עשה ול"ת אבל בשבירת עצם שיש בו מוח בפסח אכתי קשה ליתי עשה דאכילת פסח וידחה הל"ת דשבירת עצם כמו שהוכיח רבא. וראיתי להרב טורי אבן במס' ר"ה דף כ"ח וכן הרב שער המלך בפ"ג מהל' נדרים הלכה ו' ג"כ עמד ע"ז וניחא להו דגם רב אשי סובר תירוצו דרבא דאין עשה דוחה ל"ת שבמקדש והיינו טעמא דברייתא דאחד עצם שיש בו מוח ואחד עצם שאין בו מוח, ורב אשי לא בא לאפלוגי על הא דרבא אלא שבא לומר דעל הך דיקדש להיות כמוה לא צריך להך דרבא דבלא"ה לא קשיא דיבוא עשה וידחה הל"ת דיקדש הוי עשה ול"ת, והרב שער המלך שם הוסיף עוד דאין לומר דרב אשי לית ליה תירוצו דרבא כלל ועל ברייתא דאחד עצם שאין בו מוח ואחד עצם שיש בו מוח לא קשיא ליה דיבא עשה וידחה הל"ת דהואיל ואפשר לקיים שניהם ע"י גומרתא כמ"ש התוס' שם בד"ה ואחד עצם שאין בו מוח דאם זה הוא טעמא דרב אשי הו"ל ליישב הברייתא דאחד עצם שיש בו מוח ולומר דה"ט משום דאפשר לקיים שניהם ע"י גומרתא. ואני אומר דזה הוא דוחק לומר דרב אשי אית ליה לתירוצו דרבא וטרח בכדי לתרץ תירוץ אחר מה שאינו מספיק ליישב גם ברייתא דעצם שיש בו מוח. וגם הוא נגד הסוגיא. וברוב המקומות בש"ס כשבא אמורא לתרץ תירוץ אחר נקטינן דפליג ולית ליה תירוץ הראשון. אמנם אני אומר דאף אם יהיבנא ליה להרב שער המלך דליכא למימר דרב אשי מתרץ הך ברייתא דעצם שיש בו מוח משום דאפשר לקיים שניהם ע"י גומרתא דא"כ הו"ל לתרץ כן ולומר דטעמא דברייתא הכי, הן כל זה אי לית לן ליישב הך ברייתא כי אם ע"י חידוש דין דאפשר ע"י גומרתא. אבל אני אומר דלרב אשי הך דיוקא דרבא מברייתא דאחד עצם שיש בו מוח מעיקרא ליתא ולא שייך ביה לומר דעשה דאכילת פסח ידחה ל"ת דשבירת עצם לא הוי בעידנא דמיעקר ללאו קיים העשה כמו שמקשים התוס' באמת על רבא שם בזבחים בסוף ד"ה ואחד עצם וכו' דעל לאו דשבירת עצם עובר תיכף בשעה ששובר והעשה אינו מקיים עד שיאכל. איברא ראיתי להרב טורי אבן בריש מס' חגיגה אשר כבר הבאתי מקצת דבריו לעיל שם מביא בשם פסקי התוס' דכתבו לתרץ קושייתם דשפיר הוי בעידנא דהא אי אפשר לאכול המוח אם לא שישבר העצם. ומעתה אני אומר דלרבא מוכח דס"ל דכל התחלת המצוה דוחה ל"ת דהא א"א לקיים המצוה בלא"ה והוה בעידנא דמיעקר לאו קא מקיים העשה ושפיר הוה קשה ליה על ברייתא דאחד עצם שיש בו מוח ניתי העשה וידחה הל"ת, ומזה הוכיח לעצמו דאין עשה דוחה ל"ת שבמקדש. אבל לרב אשי לא היה קשה ליה כלל הך ברייתא דאחד עצם שיש בו מוח דיבא עשה וידחה ל"ת, דהא לא הוי בעידנא. ורב אשי ס"ל כסברת הר"י הלוי הנ"ל. ואין להקשות דכל זה הו"ל לרב אשי להקשות ולפרש ליישב הברייתא כן, כמו שמדקדק הרב שער המלך, ולדעתי לא צריך רב אשי לפרש כן דהא על גוף הברייתא לא קשה דניתי עשה וידחה ל"ת דהא מה דאסור שבירת עצם שיש בו מוח יליף לה בס"פ כיצד צולין מיתורא דקרא הנאמר בפסח שני, רק דהוכחת רבא הוא למה לא נילף בעלמא מהכא דאין עשה דוחה הל"ת כמ"ש התוס' בד"ה ואחד עצם וכו', ולרב אשי לא קשיא ליה כלל דנילף בעלמא מפסח, דבאמת ילפינן מיניה דכל שאין העשה נגמרת בשעת עקירת הלאו אין העשה דוחה הל"ת ולרב אשי באמת לא מצינו דעשה דוחה ל"ת כי אם שתיכף בשעת עקירת הלאו נגמר כל המצוה כדעת הר"י הלוי וא"כ מה היה לו לרב אשי ליישב בהך ברייתא כיון שלדעתו באמת ילפינן מהכא כל הדומה לו דהיינו מה שהוא רק התחלת המצוה שאינו דוחה הל"ת, אבל מצוה הנגמרת תיכף בשעת עקירת הלאו אין לו דמיון כלל להך דעצם שיש בו מוח כנ"ל. ואדרבה לרבא צריכין אנו להמציא דאין חילוק בין עשה שהוא התחלת המצוה ובין שאר מצות עשה שנגמר תיכף בשעת עקירת הלאו וצריך סברא להסביר דזה מיקרי שפיר בעידנא הואיל ולא סגי בלא"ה כסברת הרנב"ר הנ"ל. היוצא מזה דרבא ור"א פליגי בהך סברא אי התחלת המצוה דוחה ל"ת או לא (נוב"י תנינא אה"ע סימן קמא):